

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 471

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 5 iulie 2011

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 379 din 22 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17—21, art. 23, art. 25 și art. 26 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional

2—4

Decizia nr. 389 din 24 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

5—8

Decizia nr. 415 din 7 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

8—9

Decizia nr. 460 din 12 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (2) și art. 19 alin. (3) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional

Pagina

10—11

Decizia nr. 561 din 3 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

12—13

Decizia nr. 568 din 3 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic.....

13—15

Decizia nr. 720 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 741 alin. 1 din Codul penal

15—16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 379

din 22 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17—21, art. 23, art. 25 și art. 26 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Patricia Marilena Ionea — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17—21, art. 23, art. 25 și art. 26 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, excepție ridicată de Ioan Sabău-Pop în Dosarul nr. 512/102/2010 al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției. Lipsesc părțile Casa Județeană de Pensii Târgu Mureș, Casa Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale, Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale și statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra concluziilor scrise depuse la dosar de către partea Casa Națională de Pensii Publice (fosta Casă Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale), prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, precizând că textele de lege criticate afectează un drept câștigat, respectiv dreptul la pensie. În plus, pensionarul are un drept de proprietate asupra pensiei obținute. De asemenea, arată că se creează o discriminare între pensionari în funcție de nivelul pensiei. Mai mult, legea nu dă posibilitatea de a beneficia de pensie în cumul cu salariul, până la nivelul stabilit de lege, respectiv nivelul salariului mediu brut pe economie. Mai arată că este afectat dreptul magistratului de a fi cadru didactic, drept recunoscut de Constituție. Totodată, magistrații în funcție pot cumula două venituri provenind din salarii, dar magistrații care s-au pensionat nu mai pot opera acest cumul.

În susținerea celor arătate, autorul excepției depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale. De asemenea, arată că situația particulară invocată de autorul excepției, referitoare la magistrați, nu este de

natură să modifice concluziile reținute de instanța de contencios constituțional prin Decizia nr. 1.414/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 512/102/2010 (nr. vechi 1.106/2010), **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17—21, art. 23, art. 25 și art. 26 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional**, excepție ridicată de Ioan Sabău-Pop.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate, care interzic cumulul pensiei cu salariul atunci când cuantumul pensiei este mai mare decât nivelul salariului mediu brut pe economie, creează discriminări pe temeiul averii între cetățeni și aduc atingere unor drepturi câștigate, respectiv dreptul la pensie. De asemenea, se creează o discriminare nejustificată având ca temei cuantumul pensiei. O altă discriminare privește dreptul la muncă, prin instituirea unor opreliști neconstituționale în exercitarea acestuia. În plus, se intervine într-un mod nepermis într-un raport de muncă pe durată nedeterminată, întrucât legea instituie condiții care nu existau la momentul stabilirii clauzelor contractului de muncă, respectiv o clauză de încetare de drept inexistentă în legislația muncii. În sfârșit, o altă discriminare este făcută prin aplicarea textelor de lege criticate numai salariaților care lucrează în cadrul autorităților și instituțiilor publice, nu și persoanelor care lucrează în sectorul privat.

Tribunalul Mureș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 17—21, art. 23, art. 25 și art. 26 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 17: „(1) Beneficiarii dreptului la pensie aparținând atât sistemului public de pensii, cât și sistemelor neintegrate sistemului public care realizează venituri salariale sau, după caz, asimilate salariilor, potrivit legii, realizate din exercitarea unei activități pe bază de contract individual de muncă, raport de serviciu sau în baza actului de numire, potrivit legii, în cadrul autorităților și instituțiilor publice centrale și locale, indiferent de modul de finanțare și subordonare, precum și în cadrul regiilor autonome, societăților naționale, companiilor naționale și societăților comerciale la care capitalul social este deținut integral sau majoritar de stat ori de o unitate administrativ-teritorială, pot cumula pensia netă cu veniturile astfel realizate, dacă nivelul acesteia nu depășește nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat.

(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile persoanelor care:

a) la data intrării în vigoare a prezentului capitol sunt pensionari cumularzi;

b) după data intrării în vigoare a prezentului capitol devin pensionari cumularzi.”;

— Art. 18: „(1) Pensionarii prevăzuți la art. 17 alin. (2) lit. a) care desfășoară activități profesionale pe bază de contract individual de muncă, raport de serviciu sau în baza actului de numire în funcție au obligația ca, în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentului capitol, să își exprime în scris opțiunea între suspendarea plății pensiei pe durata exercitării activității și încetarea raporturilor de muncă, de serviciu sau a actului de numire în funcție, dacă nivelul pensiei nete aflate în plată depășește nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat.

(2) Persoanele prevăzute la art. 17 alin. (2) lit. b) au obligația ca, în termen de 15 zile de la data survenirii situației de cumul, să își exprime în scris opțiunea între suspendarea plății pensiei pe durata exercitării activității și încetarea raporturilor de muncă, de serviciu sau a actului de numire în funcție, dacă nivelul pensiei nete aflate în plată depășește nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat.”;

— Art. 19: „(1) În situația persoanelor care beneficiază, prin cumul, de pensie/pensii stabilită/stabilite atât în sistemul public cât și/sau în sisteme neintegrate sistemului public de pensii, la determinarea plafonului stabilit la art. 17 alin. (1) se are în vedere venitul cumulat din acestea.

(2) Dacă nivelul pensiilor nete cumulate se situează sub nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat acesta va putea fi cumulat cu veniturile realizate din exercitarea unei activități pe bază de contract individual de muncă, raport de serviciu sau în baza actului de numire în funcție, potrivit legii, în cadrul entităților prevăzute la art. 17 alin. (1).

(3) În cazul în care nivelul venitului realizat din pensiile nete cumulate este mai mare decât nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, persoana are obligația de a-și exprima opțiunea, în scris, în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentului capitol, cu privire la menținerea în plată a pensiei față de cuantumul căreia, potrivit art. 17, este permis cumulul.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică și persoanelor prevăzute la art. 17 alin. (2) lit. b), acestea având obligația de a-și exprima opțiunea în termen de 15 zile de la data survenirii situației de imposibilitate a exercitării cumulului.”;

— Art. 20: „Neîndeplinirea obligației privind exprimarea opțiunii în termenul prevăzut la art. 18 și la art. 19 alin. (3) și (4) constituie cauză de încetare de drept a raporturilor de muncă stabilite în baza contractului individual de muncă sau a actului de numire în funcție, precum și a raporturilor de serviciu.”;

— Art. 21: „În cazul în care opțiunea este exprimată în termenul prevăzut la art. 18 și la art. 19 alin. (3) și (4), plata pensiei/pensiilor se suspendă începând cu luna următoare celei în care a fost exprimată opțiunea pentru continuarea activității.”;

— Art. 23: „(1) Angajatorul are obligația de a lua măsurile necesare constatării cazurilor prevăzute la art. 18 și la art. 19 alin. (3) și (4).

(2) Încălcarea de către angajator a prevederilor alin. (1) constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 2.500 lei la 5.000 lei.

(3) Constatarea contravenției prevăzute la alin. (1) și aplicarea sancțiunii prevăzute la alin. (2) se realizează de către persoanele împuternicite din cadrul inspectoratelor teritoriale de muncă.”;

— Art. 25: „Prevederile prezentului capitol se aplică în mod corespunzător și beneficiarilor de pensie de serviciu stabilită prin legi speciale.”;

— Art. 26: „În aplicarea prevederilor cap. IV, Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale elaborează instrucțiuni până la data intrării în vigoare a acestuia, respectiv în termen de 15 zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

Autorul excepției consideră că aceste prevederi de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 41 privind dreptul la muncă, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 47 referitor la nivelul de trai, dar și la dreptul la pensie și alte drepturi de asigurări sociale, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți și art. 148 alin. (2) și (4) referitor la caracterul obligatoriu al reglementărilor comunitare. De asemenea, consideră că este încălcat art. 20 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, prin raportare la dispozițiile art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 1 din Primul Protocol adițional și ale Protocolului nr. 12 la această convenție, ale art. 6 paragraful 1 din Pactul internațional privind drepturile economice, sociale și culturale, ale Tratatului privind Uniunea Europeană, precum și ale altor acte internaționale la care România este parte și care consacră dreptul la muncă, interzicerea discriminării și egalitatea în drepturi, dreptul de proprietate. De asemenea, autorul excepției invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Europene de Justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în jurisprudența sa, a mai analizat textele de lege criticate prin prisma aceluiași argumente ca și cele invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796

din 23 noiembrie 2009, a reținut că nicio dispoziție constituțională nu împiedică legiuitorul să suprime cumulul pensiei cu salariul, cu condiția ca o asemenea măsură să se aplice în mod egal pentru toți cetățenii, iar eventualele diferențe de tratament să aibă o rațiune licită. De asemenea, cu privire la stabilirea nivelului pensiei nete până la care poate opera cumulul la nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat, Curtea a constatat că acesta respectă condițiile de obiectivitate (este expres prevăzut de lege, previzibil și determinabil) și rezonabilitate (nivelul salariului mediu brut pe economie constituie o opțiune justă și echilibrată) impuse de principiul nediscriminării. Totodată, a conchis că măsura adoptată este proporțională cu situația care a determinat-o, fiind rezultatul unui echilibru între scopul declarat al legii și mijloacele folosite în realizarea lui, și este aplicată în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Referitor la critica de neconstituționalitate vizând discriminarea salariaților din sectorul public în raport cu cei din sectorul privat, aspect care nu a fost analizat prin decizia mai sus amintită, Curtea constată că, prin măsurile instituite de Legea nr. 329/2009, legiuitorul a avut în vedere intervenția asupra unor fonduri publice în vederea reducerii efectelor crizei economice și a reorientării lor pentru relansarea economică. Astfel de măsuri nu ar fi putut să se răsfrângă și asupra salariaților care nu erau plătiți din fondurile publice, întrucât nu ar fi avut niciun impact asupra acestor fonduri. De aceea, legea nici nu interzice cumulul pensiei cu salariul atunci când acesta provine din munca prestată la un alt angajator decât cei enumerați restrictiv în art. 17 alin. (1) din actul normativ menționat.

Astfel, din această perspectivă, reiese în mod evident că salariații aflați în ipoteza normei de lege criticate nu se află în aceeași situație cu cei din sectorul privat, astfel că tratamentul juridic instituit nu este de natură a crea privilegii ori discriminări între persoane aflate în situații identice.

Cât privește situația deosebită în care autorul excepției susține că se găsește, în calitate de fost magistrat, precum și

pretinsa încălcare a dreptului pe care îl are de a ocupa o funcție didactică în învățământul superior, drept consacrat de art. 125 alin. (3) din Constituție, Curtea constată în primul rând că textul constituțional invocat nu consacră un drept fundamental la ocuparea unei astfel de funcții, ci doar stabilește o excepție de la regula incompatibilității funcției de judecător cu exercitarea unei alte funcții publice ori private. În al doilea rând, Curtea observă că aceste aspecte de neconstituționalitate au fost invocate direct în fața instanței de contencios constituțional cu prilejul dezbaterilor, nerespectându-se cerința art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia „*Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere*”, astfel că nu pot constitui obiect al controlului de constituționalitate.

În ceea ce privește critica vizând încălcarea principiului neretroactivității legii, Curtea reține că prevederile de lege criticate nu afectează însăși existența dreptului la pensie dobândit potrivit legii ori dreptul la muncă exercitat în temeiul unui contract individual de muncă, ci reglementează condițiile exercitării acestor drepturi pentru viitor, într-un context social afectat de criza economică care a impus adoptarea unor măsuri cu caracter excepțional, care, prin eficiența și promptitudinea aplicării, să conducă la reducerea efectelor sale și să creeze premisele relansării economiei naționale.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale care consacră obligația statului de a asigura un nivel de trai decent, Curtea constată că această obligație nu are un conținut concret, determinat, ci trebuie apreciată concret, în funcție de împrejurările social-economice în care se manifestă acest rol al statului. Situația de criză, dezechilibrele economice majore pot afecta, în mod justificat, capacitatea statului de a mai asigura același standard al nivelului de trai ca cel raportat la un context anterior mai favorabil ori propriu unor alte țări. Desigur, întrucât dreptul la un nivel de trai decent este un drept fundamental, afectarea acestuia trebuie să fie temeinic justificată, iar statul să tindă, prin măsurile adoptate, să restabilească cel puțin nivelul atins anterior situației de criză. În acest sens, Curtea constată că ansamblul măsurilor instituite prin Legea nr. 329/2009 urmărește o mai bună raționalizare a cheltuielilor publice și susținerea mediului de afaceri, măsuri ce tind la restabilirea echilibrului economic.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17—21, art. 23, art. 25 și art. 26 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, excepție ridicată de Ioan Sabău-Pop în Dosarul nr. 512/102/2010 al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 389

din 24 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Vâlcea, în Dosarul nr. 1.364/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.856D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.857D/2010, nr. 3.443D/2010, nr. 3.897D/2010 și nr. 3.898D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Vâlcea, în dosarele nr. 1.363/90/2010, nr. 773/90/2010, nr. 2.091/90/2010 și nr. 1.193/90/2010 ale Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.041D/2010 și nr. 3.900D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Vâlcea, în dosarele nr. 1.413/90/2010 și nr. 1.458/90/2010 ale Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

La apelul nominal în dosarele nr. 1.857D/2010, nr. 3.041D/2010, nr. 3.897D/2010, nr. 3.898D/2010 și nr. 3.900D/2010 se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită, iar în Dosarul nr. 3.443D/2010 este prezentă personal partea Gheorghe Ciutacu, constatându-se lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.857D/2010, nr. 3.041D/2010, nr. 3.443D/2010, nr. 3.897D/2010, nr. 3.898D/2010 și nr. 3.900D/2010 la Dosarul nr. 1.856D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții Gheorghe Ciutacu, care depune două înscrisuri la dosar, lăsând la aprecierea Curții Constituționale soluționarea cauzei.

Reprezentantului Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 17 iunie 2010, 1 iulie 2010 și 16 septembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.364/90/2010, nr. 1.363/90/2010, nr. 773/90/2010, nr. 2.091/90/2010 și nr. 1.193/90/2010, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Prin încheierile din 7 iunie 2010 și 10 septembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.413/90/2010 și nr. 1.458/90/2010, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Excepția a fost ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Vâlcea, în cadrul soluționării unor acțiuni prin care se solicită plata unor despăgubiri pentru daunele morale suferite ca urmare a unor condamnări cu caracter politic și măsuri administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) care prevăd că „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”, art. 138 alin. (5) potrivit căruia „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”, art. 74 alin. (3) potrivit căruia Guvernul își exercită inițiativa legislativă prin transmiterea proiectului de lege către Camera competentă să îl adopte, ca primă Cameră sesizată, art. 51 alin. (1) privind dreptul de petiționare și art. 52 alin. (3) referitor la răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare.

1. În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 138 alin. (5), autorul excepției de neconstituționalitate arată că acestea consacră un principiu fundamental pentru asigurarea disciplinei financiare în cheltuirea banului public, în sensul că prin lege nu se pot stabili cheltuieli publice fără asigurarea sursei de finanțare. Invocă în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 36 din 2 aprilie 1996 și nr. 666 din 16 iulie 2007, precum și prevederile art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice. Totodată, arată că „prin comparație se poate lesne observa că prevederile art. 18 și următoarele ale Legii nr. 247/2005 (...) prevăd sursele de finanțare în mod expres, respectând dispozițiile art. 138 al Legii fundamentale.”

2. Referitor la încălcarea art. 74 alin. (3) din Constituție, arată că Guvernul își exercită inițiativa legislativă prin transmiterea proiectului de lege Parlamentului, conform art. 29—31 din Legea nr. 24/2000, iar potrivit art. 1 alin. (5) din Constituție, în România respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie. Prin modul deficitar de redactare a acestor dispoziții legale, acestea fiind foarte sumare, cuprinzând doar câteva mențiuni generice cu privire la noțiunea de condamnare cu caracter politic, categoriile de persoane îndreptățite, fără însă a indica modalitatea și sursele de finanțare, nu corespund exigențelor de tehnică legislativă. Or, referitor la aceste cerințe, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că o normă este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie (Hotărârea nr. 2/2000, Cauza *Rotaru împotriva României*).

3. Dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 221/2009 încalcă art. 51 alin. (1) și art. 52 alin. (3) din Constituție, deoarece legiuitorul a extins în mod abuziv și nelegal exercitarea dreptului de a introduce acțiune privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, „dând mandat oricărei persoane fizice sau juridice interesate, din oficiu, parchetului de pe lângă tribunalul în circumscripția căruia domiciliază persoana interesată”.

Tribunalul Vâlcea — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare în dosarele nr. 1.856D/2010, nr. 1.857D/2010, nr. 3.443D/2010, nr. 3.897D/2010 și nr. 3.898D/2010, îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) și art. 5, iar în dosarele nr. 3.041D/2010 și nr. 3.900D/2010, cele ale art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009.

Din analiza considerentelor încheierilor instanței, precum și din motivările autorului excepției de neconstituționalitate reiese că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009.

Prevederile art. 4 alin. (1) teza a doua au următorul cuprins: *„Cererea poate fi introdusă și după decesul persoanei, de orice persoană fizică sau juridică interesată ori, din oficiu, de parchetul de pe lângă tribunalul în circumscripția căruia domiciliază persoana interesată.”*

Prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) aveau următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1) lit. a): *„(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței de judecată, în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:*

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare. La stabilirea cuantumului despăgubirilor se va ține seama și de măsurile reparatorii deja acordate persoanelor în cauză în temeiul Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare;”

Dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, dispozițiile modificatoare având următoarea redactare:

„Art. I. — Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

«a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:

1. 10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;

2. 5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;

3. 2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;».”

De asemenea, partea introductivă a alin. (1) al art. 5 a fost modificată și completată prin art. XIII pct. 2 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, având următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1): *„(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri*

administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:”.

Curtea constată că art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 modifică și completează dispozițiile de lege criticate prin introducerea a 3 puncte ce stabilesc plafoane maxime ale cuantumului despăgubirilor, iar fraza a doua a art. 5 alin. (1) lit. a) din lege a fost preluată și completată prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 referitor la introducerea unui nou alineat al art. 5, și anume alin. (11).

Potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. III/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, instanța de contencios constituțional a statuat că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale în noua sa redactare numai dacă soluția legislativă din legea modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Or, Curtea observă că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, cuprind două soluții legislative distincte, și anume: pe de o parte, teza întâi privind acordarea unor despăgubiri (soluție legislativă preluată și de dispozițiile modificatoare), iar pe de altă parte, teza a doua, adică pct. 1—3 ale lit. a), referitoare la plafonarea cuantumului acestor despăgubiri (soluție legislativă introdusă prin dispozițiile modificatoare).

Întrucât în cauza de față autorul excepției de neconstituționalitate critică soluția legislativă de acordare a despăgubirilor [soluție cuprinsă și de dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, în forma anterioară modificării], obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie numai dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare [...]”.

Așadar, în prezenta cauză, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Prin deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea a

admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, sunt neconstituționale.

În aceste condiții, Curtea observă că în prezenta cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care prevăd că „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

II. În ceea ce privește susținerea autorului excepției, potrivit căreia dispozițiile art. 4 alin. (1) aduc atingere art. 51 alin. (1) din Constituție privind dreptul de petiționare, Curtea reține că, pe de o parte, Constituția reglementează dreptul de petiționare, care este un drept cetățenesc, de care beneficiază cetățenii în mod individual sau grupurile de cetățeni, indiferent că sunt constituite ad hoc sau organizate în forme prevăzute de lege, iar, pe de altă parte, accesul liber la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție, în sensul că orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, nicio lege neputând îngreuna exercitarea acestui drept.

Așadar, Curtea observă că dispozițiile constituționale ale art. 51 alin. (1) se referă la dreptul la petiționare, care este diferit de dreptul de a introduce acțiuni la instanțele judecătorești, iar sesizarea instanțelor judecătorești pentru valorificarea unui drept sau pentru realizarea unui interes, care se poate obține numai pe calea justiției, nu reprezintă un aspect al dreptului de petiționare, sens în care, de altfel, s-a pronunțat și Curtea, spre exemplu, prin deciziile nr. 175 din 15 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 17 mai 2004, și nr. 453 din 20 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 943 din 21 octombrie 2005.

Dreptul de petiționare se referă la cererile, reclamațiile, sesizările și propunerile în legătură cu rezolvarea unor probleme personale sau de grup ce nu presupun calea justiției și la care autoritățile publice au obligația de a răspunde în termenele și în condițiile stabilite potrivit legii, în timp ce cererile de chemare în judecată se soluționează după reguli specifice activității de judecată. În consecință, textul legal criticat nu este contrar reglementărilor constituționale cu privire la dreptul de petiționare, din moment ce conținutul său normativ nu are nicio relevanță asupra acestora. Astfel că, în ceea ce privește critica referitoare la pretinsa încălcarea a art. 51 alin. (3) din Constituție, excepția urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

III. În ceea ce privește critica privind încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 52 alin. (3) referitor la răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare, autorul excepției nu motivează pretinsa încălcare a acestora, iar simpla enumerare a textelor constituționale nu satisface exigențele art. 10 alin. (2) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căreia „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”. În acest sens este și jurisprudența constantă a Curții, cu titlu exemplificativ reținându-se Decizia nr. 147 din 8 februarie 2011, nepublicată încă la data pronunțării, Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Vâlcea, în dosarele nr. 1.364/90/2010, nr. 1.363/90/2010, nr. 773/90/2010, nr. 2.091/90/2010, nr. 1.193/90/2010, nr. 1.413/90/2010 și nr. 1.458/90/2010 ale Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de același autor în aceleași dosare ale aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 415

din 7 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție ridicată de Gheorghe Alexa în Dosarul nr. 19.462/212/2009 al Judecătoria Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților și a experților în domeniul discriminării Asociația ACCEPT România și Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 19.462/212/2009, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâtul Gheorghe Alexa într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în răspundere contractuală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece diferă de textul art. 3 din Directiva Consiliului 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, transpusă în dreptul intern prin Ordonanța Guvernului nr. 137/2000. Subiect activ al faptelor de discriminare poate fi orice persoană fizică sau juridică, publică sau privată, indiferent de atribuții sau obiectul de activitate, iar în ceea ce privește instituțiile publice, numai cele cu atribuții în domeniile de activitate enumerate de art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000. Or, sub incidența art. 3 din directiva menționată intră numai persoanele fizice sau juridice, publice sau private, și instituțiile publice cu atribuții în domeniile de activitate enumerate.

Totodată, susține că textul de lege criticat extinde sfera competențelor Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, care se suprapun astfel cu atribuțiile puterii judecătorești, din moment ce Consiliul poate sancționa contravențional săvârșirea unei fapte de discriminare.

Judecătoria Constanța — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, chiar dacă prin ordonanța de transpunere s-ar extinde sfera de aplicare impusă de directivă, acest fapt nu este de natură a atrage neconstituționalitatea, întrucât directivele impun un minim de cerințe statelor membre, fiecare stat având libertatea de a lărgi sfera de protecție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 3: „*Dispozițiile prezentei ordonanțe se aplică tuturor persoanelor fizice sau juridice, publice sau private, precum și instituțiilor publice cu atribuții în ceea ce privește:*

- a) *condițiile de încadrare în muncă, criteriile și condițiile de recrutare, selectare și promovare, accesul la toate formele și nivelurile de orientare, formare și perfecționare profesională;*
- b) *protecția și securitatea socială;*
- c) *serviciile publice sau alte servicii, accesul la bunuri și facilități;*
- d) *sistemul educațional;*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție ridicată de Gheorghe Alexa în Dosarul nr. 19.462/212/2009 al Judecătoriai Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

- e) *asigurarea libertății de circulație;*
- f) *asigurarea liniștii și ordinii publice;*
- g) *alte domenii ale vieții sociale.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor și ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul acesteia ajunge la concluzia neconstituționalității textului art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 prin prisma faptului că acesta nu a transpus în mod exact o directivă, mai precis, arată că legiuitorul român a omis «să adauge o virgulă» în textul contestat, iar în lipsa acestei virgule se susține că textul este neconstituțional.

Curtea constată că nu are competența de a efectua un control de conformitate între o directivă și actul normativ național prin care aceasta este transpusă, iar o eventuală neconformitate a actului național cu cel european nu atrage, în mod implicit, și neconstituționalitatea actului național de transpunere. Astfel, nimic nu împiedică legiuitorul național să acorde sau să prevadă un grad mai mare de protecție în dreptul național față de reglementarea incidentă a Uniunii Europene.

Curtea mai reține că, în realitate, critica autorului excepției vizează o anumită interpretare pe care instanțele judecătorești o dau unui text de lege. Or, interpretarea și aplicarea legii nu sunt de competența Curții Constituționale, ci de cea a instanțelor judecătorești.

Pe de altă parte, autorul excepției, pentru a evita o anumită interpretare ce se dă de către instanțele judecătorești textului legal criticat, dorește introducerea unei virgule în cadrul acestuia, ceea ce echivalează, de fapt, cu o modificare legislativă. Or, Curtea Constituțională nu este competentă să modifice sau să completeze un text de lege.

În ceea ce privește invocarea textelor constituționale ale art. 1 alin. (4) și ale art. 16 alin. (1), Curtea observă că aceasta este una formală, neexistând o legătură între conținutul acestora și motivarea criticii de neconstituționalitate.

În același sens Curtea s-a mai pronunțat asupra prevederilor de lege ce formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție invocate și în prezenta cauză, prin Decizia nr. 945 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 4 august 2010, respingând ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a acestora, excepție invocată de același autor ca și cel din cauza de față.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 460

din 12 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (2) și art. 19 alin. (3) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionîța Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (2) și art. 19 alin. (3) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, excepție invocată de Vasile Mureș în Dosarul nr. 121/121/2010 al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate cu referire la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 206 din 15 februarie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 121/121/2010, **Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (2) și art. 19 alin. (3) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional**, excepție ridicată de Vasile Mureș cu ocazia soluționării recursului declarat împotriva Încheierii de ședință din data de 17 februarie 2010 de Tribunalul Galați.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, deoarece, prin intermediul acestora s-a realizat o gravă discriminare între pensionari pe criteriul venitului obținut din pensie. Astfel, în timp ce unora li se permite să aibă și pensie și serviciu la stat, autorului excepției, în mod nejustificat, i se restrânge acest drept

doar pentru faptul că pensia sa „depășește cu câteva zeci de lei nivelul salariului mediu brut pe economie”.

Modalitatea de restrângere „abuzivă a dreptului la muncă și discriminarea după cum unora dintre pensionari li se dă dreptul să beneficieze și de pensie și de salariu în instituțiile publice” contravine deciziilor Curții Constituționale nr. 1/1994, nr. 135/1996 și Codului muncii, care la art. 5 prevede că „în cadrul relațiilor de muncă funcționează principiul egalității de tratament față de toți salariații și angajatorii (...)”.

Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 17 alin. (2) și art. 19 alin. (3) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009.

Prevederile criticate au următorul cuprins:

— Art.17 alin. (2): „(2) *Prevederile alin. (1) sunt aplicabile persoanelor care:*

a) *la data intrării în vigoare a prezentului capitol sunt pensionari cumularzi;*

b) *după data intrării în vigoare a prezentului capitol devin pensionari cumularzi.”;*

— Art.19 alin. (3): „(3) *În cazul în care nivelul venitului realizat din pensiile nete cumulate este mai mare decât nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, persoana are obligația de a-și exprima opțiunea, în scris, în termen de 15 zile de la data intrării*

în vigoare a prezentului capitol, cu privire la menținerea în plată a pensiei față de cuantumul căreia, potrivit art. 17, este permis cumulul.”

Prin articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2011 privind utilizarea indicatorului de referință câștigul salarial mediu brut în actele normative din domeniul muncii și protecției sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 111 din 11 februarie 2011, a fost modificat cap. IV din Legea nr. 329/2009. Astfel, potrivit articolului unic al ordonanței de urgență menționate, „*În cuprinsul cap. IV din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare, sintagma «salariaul mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat» se înlocuiește cu sintagma «câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat»”.*

Autorul excepției susține că textele de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) potrivit căruia cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice și art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, precum și dispozițiilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra unor critici similare prin Decizia nr. 206 din 15 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 6 aprilie 2011.

Cu acel prilej, Curtea a observat că, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, a stabilit, în raport cu o critică similară de neconstituționalitate, că întregul cap. IV din lege este constituțional în măsura în care nu vizează persoanele pentru care durata mandatului este stabilită expres în

Constituție. De asemenea, Curtea a reținut că și-a menținut această jurisprudență și în cadrul controlului a posteriori pe calea excepției de neconstituționalitate, stabilind prin Decizia nr. 1.149 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 26 octombrie 2010, că dispozițiile art. 17—22 din Legea nr. 329/2009 sunt constituționale.

Curtea a mai statuat că nicio dispoziție constituțională nu împiedică legiuitorul să suprimă cumulul pensiei cu salariul, cu condiția ca o asemenea măsură să se aplice în mod egal pentru toți cetățenii, iar eventualele diferențe de tratament să aibă o rațiune licită.

Curtea a constatat că nivelul pensiei nete până la care poate opera cumulul la nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat (devenit, în prezent, câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat) respectă condițiile de obiectivitate (este expres prevăzut de lege, previzibil și determinabil) și rezonabilitate (nivelul salariului mediu brut pe economie constituie o opțiune justă și echilibrată) impuse de principiul nediscriminării. Totodată, Curtea a apreciat că măsura adoptată este proporțională cu situația care a determinat-o, respectiv situația de criză economică în care se regăsește statul, fiind rezultatul unui echilibru între scopul declarat al legii și mijloacele folosite în realizarea lui, și este aplicată în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei.

De asemenea, Curtea a mai arătat că soluția legislativă care instituie un anumit cuantum sau prag valoric, apreciat ca rezonabil, corespunde unei opțiuni exclusive a legiuitorului, nefiind deci o problemă de resortul contenciosului constituțional.

Astfel, Curtea a constatat că dispozițiile cap. IV din Legea nr. 329/2009 sunt constituționale în măsura în care acestea nu se referă la persoanele pentru care durata mandatului este stabilită expres prin Constituție.

Neintervenind elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (2) și art. 19 alin. (3) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, excepție invocată de Vasile Mureș în Dosarul nr. 121/121/2010 al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 561

din 3 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1)—(4)
din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Team Solutions” — S.R.L. din Piatra-Neamț în Dosarul nr. 1.290/103/2010 al Tribunalului Neamț — Secția comercială și contencios administrativ. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.710D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii autoarei excepției, prin care aceasta solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și judecarea în lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.290/103/2010, **Tribunalul Neamț — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Team Solutions” — S.R.L. din Piatra-Neamț.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece contravine dispozițiilor art. 4 din Codul fiscal care prevăd că acesta se modifică și se completează numai prin lege, promovată, de regulă, cu 6 luni înainte de data intrării în vigoare a acesteia, orice modificare sau completare intrând în vigoare cu începere din prima zi a anului următor celui în care a fost adoptată prin lege. Totodată, arată că „prevederile ordonanței sunt excesive”, situația economică actuală dovedind faptul că această ordonanță nu și-a atins obiectivele.

Tribunalul Neamț — Secția comercială și contencios administrativ arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009. Se observă că dispozițiile art. 32 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 modifică pe cele ale art. 18 alin. (1)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Așa fiind, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18 alin. (1)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003.

Ulterior sesizării Curții, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 30 septembrie 2010, a fost publicată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Potrivit art. II din ordonanță, aceasta intră în vigoare începând cu data de 1 octombrie 2010. Potrivit art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010, art. 18 alin. (2)—(7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal se abrogă.

Textele de lege criticate au, în prezent, următorul cuprins:

— Art. 18 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal: *„Contribuabilii care desfășoară activități de natura barurilor de noapte, cluburilor de noapte, discotecilor, cazinourilor sau pariurilor sportive, inclusiv persoanele juridice care realizează aceste venituri în baza unui contract de asociere, și în cazul cărora impozitul pe profit datorat pentru activitățile prevăzute în acest articol este mai mic decât 5% din veniturile respective sunt obligați la plata unui impozit de 5% aplicat acestor venituri înregistrate.”;*

— Art. 18 alin. (2)—(4) este abrogat.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autoarea excepției nu precizează textele constituționale pretins încălcate.

I. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, acestea au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 30 septembrie 2010.

Or, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții*

dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare [...]". Având în vedere aceste dispoziții legale, precum și jurisprudența sa constantă în astfel de situații, Curtea urmează să respingă ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

II. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea constată că aceasta este nemotivată, contrar

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Team Solutions” — S.R.L. din Piatra-Neamț în Dosarul nr. 1.290/103/2010 al Tribunalului Neamț — Secția comercială și contencios administrativ.

II. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 568

din 3 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 120 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de Gheorghe Moldovan în Dosarul nr. 515/188/2010 al Judecătoriai Bicaz și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.027D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 4.412D/2010 și nr. 4.558D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 120 din Legea

prevederilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”.

Curtea constată că nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește invocarea unui motiv de neconstituționalitate, deoarece ar exercita din oficiu un control de constituționalitate. Așa fiind, Curtea urmează să respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, astfel cum a fost formulată.

nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de Vasile Șincariu în Dosarul nr. 1.970/237/2010 al Judecătoriai Gura Humorului și din oficiu de către Tribunalul Mureș — Secția penală în Dosarul nr. 3.503/289/2009 (în format vechi 3.555/2010) aflat pe rolul său.

La apelul nominal se prezintă Alin Dominic Szanto, în calitate de parte în Dosarul nr. 4.558D/2010, și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Partea prezentă nu este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 4.412D/2010 și nr. 4.558D/2010 la Dosarul nr. 4.027D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care critică aspecte referitoare la

calitatea sa de inculpat în cauza dedusă judecării în fața instanței de drept comun.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 22 septembrie 2010, 1 noiembrie 2010 și 8 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 515/188/2010, nr. 1.970/237/2010 și nr. 3.503/289/2009 (în format vechi 3.555/2010), **Judecătoria Bicz, Judecătoria Gura Humorului și Tribunalul Mureș — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 120 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic.** Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Gheorghe Moldovan, Vasile Șincariu și, din oficiu, de către Tribunalul Mureș — Secția penală în cauze având ca obiect săvârșirea unor infracțiuni silvice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la separația puterilor în stat, art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, art. 21 alin. (3) referitoare la liberul acces la justiție, art. 124 referitoare la *Înfăptuirea justiției* și ale art. 126 alin. (1) referitoare la realizarea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, deoarece sunt în contradicție cu art. 18¹ din Codul penal, judecătorul nemaiputând aprecia cu privire la gradul de pericol social concret al unei infracțiuni silvice.

Judecătoria Bicz opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece lipsește judecătorul de dreptul de a stabili în concret dacă fapta comisă are un anumit grad de pericol social. Prin aceasta sunt afectate deopotrivă principiul separației puterilor în stat și înfăptuirea justiției.

Judecătoria Gura Humorului opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 120 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 27 martie 2008, care au următorul conținut: „*Faptele prevăzute la art. 106—113 prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni, indiferent de modul și de mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost*

comisă, de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce, precum și de persoana și de conduita făptuitorului.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la separația puterilor în stat, art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, art. 21 alin. (3) referitoare la liberul acces la justiție, art. 124 referitoare la *Înfăptuirea justiției* și ale art. 126 alin. (1) referitoare la realizarea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor legale criticate s-a mai pronunțat din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.309 din 14 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 9 noiembrie 2010, Curtea Constituțională, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 din Codul silvic, a statuat că posibilitatea conferită judecătorului de a diminua până la anihilare una dintre trăsăturile infracțiunilor silvice în funcție de atingerea minimă adusă uneia dintre valorile sociale apărute, de modul și mijloacele de săvârșire, de scopul urmărit, de persoana și conduita făptuitorului, precum și de alte criterii intrinseci ale faptei are drept scop protejarea unui interes public.

Totodată, cât privește susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin art. 16 și 21 din Constituție, Curtea a constatat că nu poate fi primită, întrucât acestea se aplică tuturor celor aflați în ipoteza normei contestate, fără niciun fel de considerente arbitrar, fiind deopotrivă respectate toate regulile și garanțiile procedurale referitoare la un proces echitabil.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de acestea, Curtea mai constată că dispozițiile legale criticate nu afectează principiul separației puterilor în stat și dreptul judecătorului de a înfăptui actul de justiție prin posibilitatea de a stabili în concret cu privire la pericolul social al infracțiunilor prevăzute în Legea nr. 46/2008.

O astfel de critică nu poate fi primită, deoarece, în acord cu dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituție referitoare la organizarea statului potrivit principiului separației puterilor legislative, executive și judecătorească, Parlamentul, ca unică autoritate legiuitoare a țării, poate stabili, în considerarea unor situații de interes public, ca anumite fapte antisociale să fie catalogate drept infracțiuni, autorii lor urmând a suporta consecințele ce decurg din aceasta. O asemenea reglementare este justificată de scopul urmărit privitor la prezervarea fondului forestier și nu în ultimul rând de preocuparea de a recunoaște și conferi oricărei persoane dreptul la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic.

Prin instituirea cu titlu peremptoriu a existenței pericolului social pentru infracțiunile prevăzute la art. 106—113 din Legea nr. 46/2008, indiferent de modul și mijloacele de comitere, nu este afectat în niciun fel dreptul judecătorului de a stabili existența împrejurărilor consacrate de art. 18¹ din Codul penal, pentru că o astfel de cauză de impunitate nu are rang constituțional. Dimpotrivă, în limitele legii, instanța de judecată nu este cu nimic împiedicată să stabilească dacă fapta există, dacă constituie infracțiune și dacă a fost săvârșită cu vinovăție de persoana cercetată.

În plus, norma criticată are și un pronunțat caracter preventiv de natură a intimida potențialii autori ai faptelor incriminate în Legea nr. 46/2008.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de Gheorghe Moldovan în Dosarul nr. 515/188/2010 al Judecătorei Bicaz, de Vasile Șincariu în Dosarul nr. 1.970/237/2010 al Judecătorei Gura Humorului și din oficiu de către instanța de judecată în Dosarul nr. 3.503/289/2009 (nr. în format vechi 3.555/2010) al Tribunalului Mureș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 720

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74¹ alin. 1 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74¹ alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Ionuț Lucian Macovei în Dosarul nr. 4.756/279/2008 al Judecătorei Piatra-Neamț.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca devenită inadmisibilă, deoarece după sesizarea Curții Constituționale dispozițiile legale criticate au fost declarate neconstituționale prin Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 4.756/279/2008, **Judecătoria Piatra-Neamț a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 74¹ alin. 1 din Codul penal**, excepție

ridicată de Ionuț Lucian Macovei în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale în rejudecare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, deoarece nu se înțelege foarte clar din text dacă drept urmare a acestuia reducerea de pedeapsă este aplicabilă și persoanelor cercetate pentru comiterea infracțiunii silvice prevăzute de art. 112 din Legea nr. 46/2008, infracțiune care, sub aspectul laturii obiective, vizează aceleași elemente ca și cea prevăzută de art. 248 din Codul penal.

Judecătoria Piatra-Neamț opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim sancționator în funcție de acoperirea prejudiciului cauzat prin infracțiunea săvârșită este expresia firească a principiului constituțional menționat, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim juridic, iar la situații juridice diferite, tratamentul juridic să fie diferențiat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 74¹ alin. 1 din Codul penal, introdus prin art. XX pct. 2 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, care au următorul conținut:

— Art. 74¹ din Codul penal: „În cazul săvârșirii infracțiunilor de gestiune frauduloasă, înșelăciune, delapidare, abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, abuz în serviciu contra intereselor publice, abuz în serviciu în formă calificată și neglijență în serviciu, prevăzute în prezentul cod, ori a unor infracțiuni economice prevăzute în legi speciale, prin care s-a pricinuit o pagubă, dacă în cursul urmăririi penale sau al

judecății, până la soluționarea cauzei în primă instanță, învinuitul sau inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 74¹ din Codul penal sunt neconstituționale.

Pe cale de consecință, ținând seama de dispozițiile art. 29 alin. (3) și (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, precum și de împrejurarea că prezenta excepție a fost ridicată anterior pronunțării deciziei de admitere mai sus menționate, Curtea urmează a respinge prezenta excepție ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74¹ alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Ionuț Lucian Macovei în Dosarul nr. 4.756/279/2008 al Judecătorei Piatra-Neamț.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 524323